

ΤΟ ΘΑΥΜΑ ΤΟΥ ΑΗ ΝΙΚΟΛΑ

Συνέχεια από το προηγούμενο τεύχος σελ. 104-111)

Ο Ντίνος, έμεινε στο χωριό, περίπου τρεις μήνες. Στο διάστημα αυτό, ούτε μέρα δεν αποχωρίστηκε από την Αγγελίνα. Όταν αυτή, σχόλανε από τη δουλειά της, πήγαινε τρεχάτη σπίτι της, ν' αλλάξει και να στολιστεί, να δώσει ένα φιλί στη γιαγιά, που την υπεραγαπούσε και μετά αντάμωνε τον αγαπημένο της.

Πότε σπίτι της, πότε σπίτι του και πότε κάπου αλλού, περνούσαν μαζί τις ελεύθερες ώρες τους. Στην πόλη, κατέβηκαν μερικές φορές, για να της αγοράσει ακριβά φορέματα και να της γεμίσει τα χέρια με χρυσαφικά.

Η γιαγιά, ήταν πολύ ευχαριστημένη, που η Αντζιελού της, βρήκε μια τέτοια καλή τύχη. Έλαμπε από χαρά και καμάρωνε το ταιριαστό ζευγάρι.

Πρωί και βραδύ, γονατούσε μπροστά στα εικονίσματα του σπιτιού της και δόξαζε το Θεό και τον παρακαλούσε να στεριώσει, τούτο τον ωραίο δεσμό. Επίσης, προσευχότανε και παρακαλούσε τον Κύριο να την αξιώσει, πριν πεθάνει, να δει την Κύπρο λεύτερη και να πάει πίσω στον τόπο της, στο δικό της σπίτι και το κουρα-

σμένο της κορμί, όντας έρτει κείνη η ευλογημένη μέρα, να θαφτεί εκεί, που θάφτηκαν οι γονιοί κι οι πατεράδες της.

«Ταιριαστό. Πολύ ταιριαστό ζευγάρι» έλεγαν οι χωριανοί, που τους βλέπανε τόσο ευτυχισμένους.

Μερικοί, είπανε ότι το γράψανε οι εφημερίδες, πως αρραβωνιστήκανε. Άλλοι πάλι είπανε, ότι πήγανε στον Πίσκοπο και τους ευλόγησε.

Η καψερή μάνα του Ντίνου, που καημό τόχε, να δει το γιο της, να στεριώνει στον τόπο του, με μια συντρόφισσα στο πλευρό του, αγάπησε την Αγγελίνα, σαν πραγματική της κόρη.

Πέρασαν οι μέρες, οι εβδομάδες και οι τρεις μήνες. Ο Ντίνος, δεν έλεγε να φύγει από το χωριό. Εκεί όμως στην ξενιθκεία, που ζούσε και εργαζότανε, υπήρχαν μερικές εκκρεμότητες.

Έφτασε ο καιρός, που έπρεπε να επιστρέψει, για να τακτοποιήσει τις υποχρεώσεις του και να ξαναγυρίσει το συντομότερο, μια για πάντα, πίσω στον τόπο του.

Κι ήταν, εκείνη η αστρόφεγγη νύχτα, τρεις μέρες, πριν φύγει ο Ντίνος, για το εξωτερικό.

Οι δύο τους αγκαλιά, κάθησαν πάνω στη μεγάλη πέτρα, κάτω από τον πεύκο, λίγο έξω από το χωριό.

Η Αγγελίνα, άφησε το κορμί της, στην αγκαλιά και στα χέρια του Ντίνου. Ξεχάστηκαν στα ηδονικά φιλιά και στον ερεθισμό των χαδιών τους και ούτε ο Ντίνος ούτε και η Αγγελίνα, κατάλαβαν, πως σμίξανε τα κορμιά τους και γίνανε ένα.

Όταν, τα κορμιά χώρισαν και η ηδονή, έπαψε να θολώνει τα μυαλά, τότε η Αγγελίνα, κατάλαβε το τεράστιο σφάλμα της και άρχισε να κλαίει. Τα δάκρυά της, κυλούσαν σαν μαργαριτάρια, από τα μάτια της και πέφτανε στη σκληρή πέτρα, σχηματίζοντας έτσι, μια μικρή λιμνούλα, στο κούφωμα της.

Ο άντρας, την έχωσε βαθειά στην αγκαλιά του, τη φίλησε τρυφερά και της μίλησε με αγάπη.

«Μην κλαις γλυκειά μου. Ούτε εγώ, ούτε και εσύ το ήθελες. Μάρτυς μου ο Θεός. Μόνο του ήρθε. Έγινε όμως, ότι έγινε. Κάνε υπομονή. Δεν χάθηκες. Θα γυρίσω γρήγορα από τα ξένα. Το πολύ, πολύ δύο μήνες. Δεν είναι μεγάλος χρόνος. Μόλις επι-

στρέψω στο νησί, θα κάνουμε τους γάμους μας. Θα βουήξει όλο το χωριό και οι γύρω λόγγοι, με το γλέντι που θα γίνει.

Εκείνη, άφησε το κεφάλι της, να ξεφύγει από το στήθος του Ντίνου, σφόγγισε τα μάτια, με την χούφτα της και μουρμούρισε με κλαψιάρικη φωνή.

«Αλήθεια το λες Ντίνο μου; Σοβαρά μιλάς, ή τώρα, που έγινα ολότελα δική σου, με λυπάσαι, για την κατάντια μου και μου λες λόγια παρηγοριάς κι όταν πια βρεθείς και πάλι στα ξένα, θα με ξεχάσεις, για τα μάτια, κάποιας όμορφης ξανθιάς;»

«Μικρή μου Αγγελίνα», της μουρμούρισε εκείνος στ' αυτί. «Τι είναι αυτά που βάζεις στο μυαλό. Εγώ, να σ' απαρνηστώ, για τα μάτια κάποιας άλλης; Να ρίξει ο ουρανός φωτιά κι' ασταροπελέκι.

Να κάψει το κορμί μου και στάχτη να το κάνει, αν βουληθώ και σ' αρνηθώ και κάνω τέτοια πράξη. Όρκο κάνω στο Θεό και στα κόκκαλα του μακαρίτη του πατέρα μου, πως θα γυρίσω γρήγορα και θα σε κάνω γυναίκα μου.

Από τότε, που ο Ντίνος έφυγε και γύρισε ξανά στα ξένα, πέρασαν μέρες, πέρασαν βδομάδες, πέρασε κιόλας ο πρώτος μήνας, χωρίς να δώσει σημεία ζωής.

Η Αγγελίνα, που με αγωνία, περίμενε ένα του γράμμα, ή ένα του τηλεφώνημα, άρχισε ν' απελπίζεται. Κάθε απόγευμα στηνότανε από τους πρώτους, στο καφενείο του χωριού και περίμενε με αγωνία, το ταχυδρομείο να έρθει. Κάθε απόγευμα όμως, έφευγε απογοητευμένη και πικραμένη. Κάθε φορά, που κτυπούσε το τηλέφωνο του σπιτιού, έκανε σαν τρελή, να βρεθεί μπροστά του και να το σηκώσει.

Τίποτε όμως. Ούτε γράμμα, ούτε τηλεφώνημα, από τον καλό της.

Τακτικά, σχεδόν κάθε μέρα, περνούσε από το σπίτι του Ντίνου κι ερωτούσε την μάνα του, μην τυχόν και είχε νέα του.

«Τίποτε κόρη μου. Τίποτε. Λες και μας ξέχασε», έλεγε η καψερή και σφόγγιζε με την μαντήλα της, τα δάκρυα που κυλούσαν στα μάγουλά της.

Ρώτησε τη γριά, αν ήξερε τη διεύθυνσή του. Θα τούγραφε η ίδια.

«Δεν ξέρω κόρη μου. Τίποτε δεν ξέρω. Ποτέ του, δεν μούγραψε τη διεύθυνσή του. Δεν θέλει να ξέρω, ούτε εγώ, ούτε κανένας άλλος, που μένει και πώς ζει».

Η υποψία της, ότι έμεινε έγκυος,

βεβαιώθηκε στους τρεις μήνες.

Οι ζαλάδες, οι εμετοί και τ' άλλα συμπτώματα, την ανάγκασαν να πάει στην πόλη, σε γιατρό.

«Δεν υπάρχει αμφιβολία», της είπε. «Είσαι έγκυος τριών μηνών».

Ο καιρός περνούσε και ο Ντίνος, δεν έδιδε σημεία ζωής. Η Αγγελίνα, μερόνυχτα έμενε άγρυπνη και σκεφτότανε τι θα έκανε με τον εαυτό της και η ίδια, όλο και πάχαινε. Δύσκολο. Πολύ δύσκολο να κρύψει την ντροπή της.

Τον τελευταίο καιρό, παράτησε και τη δουλειά της και κλείστηκε στο σπίτι. Η μόνη της παρηγοριά, ήταν η γιαγιά της. Της τα είπε όλα κι αυτή, έδειξε κατανόηση και την παρηγορούσε.

«Κουράγιο κόρη μου. Κουράγια» της έλεγε. «Ο Ντίνος, δεν είναι δυνατό να σε ξέχασε, τόσο γρήγορα. Σ' αγαπάει. Πολύ σε αγαπάει. Κάτι θα του συμβαίνει. Θα το δεις. Σύντομα θα γυρίσει και θα σε παντρευτεί».

«Πότε...; Πότε...;» Ξεσπούσε εκείνη. «Πώς θα κρύψω την ντροπή μου, μέχρι τότε...;» Έκανε τη σκέψη, ν' αποβάλει το παιδί, αλλά η γιαγιά, όταν της το μολόγησε δεν την άφησε.

«Προς Θεού κόρη μου... Είναι μεγάλη αμαρτία... Δεν πρέπει να κάνεις τέτοιο πράμα. Γίνεσαι φόνισσα. Σκοτώνεις το ίδιο σου το παιδί».

«Αν αφήσω το παιδί και μαθευτεί πως γέννησα, ένα νόθο, τι θα πει ο κόσμος;»

«Μα το παιδί, δεν είναι νόθο κόρη μου. Είναι του Ντίνου», είπε με τ' αθώα της λόγια η γιαγιά.

«Ποιος θα το πιστέψει, πως είναι παιδί του Ντίνου; Κι αν το πιστέψουν, ποια η διαφορά; Τι είναι ο Ντίνος για μένα; Ούτε αρραβωνιαστικός μου δεν είναι. Υπήρξε για μένα εραστής. Ο καρπός του μοναδικού μας έρωτα, έφερε αυτό το παιδί. Το νόθο παιδί, που θα ντροπιάζει ολόκληρη τη ζωή μου».

«Κάνε κόρη μου υπομονή. Λίγο καιρό ακόμα. Αν φύγουμε από το χωριό και κατέβουμε στην πόλη, τα πράγματα θα είναι αλλιώς. Εκεί, κανένας δεν μας ξέρει. Θα γεννήσεις το παιδί σου και θα το μεγαλώσεις χωρίς ντροπή»

Γιαγιά και εγγονή, πήγανε μαζί, μια δυο φορές στο ξωκλήσι τ' Αη Νικόλα. Ανάψανε κεριά και προσευχηθήκανε. Από τότε, η Αγγελίνα, μοναχή της ανέβαινε, μέχρι εκεί επάνω, ώρες κάθε δειλινό και για ώρες ολόκληρες έκλαιγε και προσευχόταν στον Άγιο.

Η Αγγελίνα, κείνο το απόγευμα, πριν ξεκινήσει για το ξωκλήσι τ' Αη Νικόλα, αγκάλιασε τη γιαγιά της και την φιλούσε γι' αρκετή ώρα.

Μετά, ξέσπασε σε γοερό κλάμα και ζητούσε από τη γριά να την συγχωρήσει, για τα κακά που της έκανε και τις πίκρες που την πότισε μέχρι τώρα.

«Μα τι έπαθες κόρη μου σήμερα; Γιατί είσαι έτσι αλλιώς από άλλες μέρες;» Ρωτούσε και ξαναρωτούσε η γριά γυναίκα.

«Δεν μπορώ άλλο να κρύβομαι γιαγιά. Πήρα την απόφασή μου. Στο χωριό, μας πήρανε χαμπάρι. Εσύ το λες, πώς όλοι, μικροί μεγάλοι, μας κουτσομπολεύουν και σου γυρνάνε την πλάτη, όταν τους χαιρετάς, σα να πάσχεις από κάποια κολλητική αρρώστεια... Πρέπει να ξεπλύνω την ντροπή μου».

«Κόρη μου, μην βάζεις κακό στο μυαλό σου. Άστους χωριανούς, να λένε ότι θέλουν. Αύριο κιάλας, θα κατεβώ στην πόλη, να δω τι γίνεται με το προσφυγικό σπίτι, που μου υποσχέθηκαν τις προάλλες. Αν δεν υπάρχει διαθέσιμο, θα κοιτάξω μα βρω ένα με χαμηλό ενοίκιο. Θα ζητούσαμε περισσότερη βοήθεια από την κυβέρνηση, έτσι, που να καλύπτει το ενοίκιο που θα πληρώνουμε. Σιγά, σιγά θα βολευ-

τούμε. Θα το δεις. Εκεί στην πόλη, θα γεννήσεις το παιδί σου και μαζί θα το μεγαλώσουμε. Θα βρεις και δουλειά, έτσι να ζήσουμε πιο άνετα».

Δάκρυσε η Αγγελίνα και σαν διαμάντια κύλησαν τα δάκρυα από τα μάτια της, στο τσιμεντένιο δάπεδο. Πήρε όμως την απόφασή της και με τίποτε δεν θα την άλλαζε.

«Το παιδί είναι νόθο», συλλογιζότανε. «Όπου κι' αν γεννηθεί, δεν παύει να είναι νόθο. Πώς θα τ' αντικρύσω, αύριο, όταν μεγαλώσει και ζητήσει να μάθει για τον πατέρα του; Τι θα του πω; Η μάνα σου, είναι μια πόρνη κι εσύ, ένα νόθο παιδί;»

Εσφίξε την γιαγιά στην αγκαλιά της με θέρμη και τη φίλησε στο μέτωπο.

«Γειά σου γιαγιά. Πάω στο εκκλησάκι να προσευχηθώ. Ο Άη Νικόλας, θα με καταλάβει».

«Στο καλό κόρη μου, στο καλό. Άναψε και για μένα ένα κεράκι».

Η Αγγελίνα, με μάτια βουρκωμένα, προσκύνησε για πολλοστή φορά την εικόνα τ' Άη Νικόλα.

Πήγε μετά προς την Αγία Πύλη. Εκεί μπροστά της, λίγα βήματα πιο πέρα, μέσα στο ιερό, αντίκρυσε την Αγία Τράπεζα, που ήταν καμωμένη από σκαλισμένο ξύλο. Έκανε το σταυρό

της και γονάτισε.

Τα δάκρυα της, κύλησαν και πάλι καυτά και μούσκεψαν το πάτωμα.

Όταν σηκώθηκε, μετά από αρκετή ώρα, προσκύνησε με ευλάβεια, τις εικόνες του Χριστού και της Παναγιάς, που βρισκότουσαν, δεξιά και αριστερά της Αγίας Πύλης.

Πισωπατώντας, με μικρά βήματα και κάνοντας συνεχώς τον σταυρό της, βγήκε από το μικρό εκκλησάκι και τράβηξε μαζί της, την πόρτα και την έκλεισε, έτσι όπως την βρήκε.

Με αργά βήματα και με σκυφτό το κεφάλι, πήγε προς την άκρη του γκρεμού, που και βρισκότανε στα δυτικά και περί τα διακόσια μέτρα, μακριά από το εκκλησάκι. Κάθησε σε μια προεξοχή του βράχου, μερικά βήματα, μακριά από το χείλος του γκρεμού.

Κοίταξε κάτω με δέος. Χάος. Απέραντο χάος. Κατακόρυφη η πέτρα, σαν να την έφτιαξε ανθρώπινο χέρι. Ξεκινούσε από τα πόδια της και χανότανε μέχρι εκεί κάτω, στον απέραντο κάμπο. Πιο εκεί, ήταν κτισμένα τα γραφικά κάτασπρα σπιτάκια του χωριού.

«Σε λίγα λεπτά», μουρμούρισε λίγο φωναχτά, θέλοντας να φτάσει η

φωνή της στ' αυτιά της. «Σε λίγο, θα βρισκομαι εκεί κάτω. Ένα κορμί τσακισμένο και κομματιασμένο. Μια άμορφη μάζα, τυλιγμένη με χώμα και αίμα. Ίσως με βρούνε απόψε. Μπορεί και αύριο το πρωί. Μπορεί και μετά δυο ή τρεις ημέρες. Μπορεί και να μην με βρούνε καθόλου και να με φάνε τα κοράκια, τα ερπετά και οι αλεπούδες».

Η Αγγελίνα, ανατριχίασε ακούοντας από το στόμα της, τις τελευταίες αυτές λέξεις. Τίναξε το κορμί της, σαν να ήθελε να ξυπνήσει, από ένα κακό όνειρο και φώναξε δυνατά σα να ήθελε να την πιστέψει κάποιος που την άκουε.

«Όχι... Όχι... Θα με βρούνε και θα με θάψουνε».

Κοίταξε προς τη δύση. Ο ήλιος κρυβότανε εκείνη τη στιγμή, πίσω από το απέναντι βουνό. Λίγο ακόμη και ο χρυσό δίσκος, θα χανότανε τελείως και το σκοτάδι, θάριχνε το μαύρο του πέπλο και θα σκέπαζε μ' αυτό, ολάκερη τη γη.

Σηκώθηκε. Στηρίχτηκε στα πόδια της. Πήρε βαθειά αναπνοή κι έστρεψε το βλέμμα της γύρω.

Κοίταξε το μικρό εκκλησάκι κι έκανε το σταυρό της. Κοίταξε τα πεύκα γύρω της. Άφησε το βλέμμα της, να

πλανηθεί πάνω στις οροφές των σπιτιών του χωριού, που απλωνόντουσαν κάτω στο βάθος.

Κοίταξε ένα ένα τα σπιτάκια. Την εκκλησία, που βρισκότανε στο κέντρο του χωριού και το βλέμμα της, σταμάτησε στο φτωχικό εκείνο σπιτάκι, που η γιαγιά κάθεται μόνη άδικα να την περιμένει να γυρίσει, όπως συνήθιζε πάντα να κάνει.

Κοίταξε, για μια τελευταία φορά τον γκρεμό κι έκλεισε τα μάτια.

Το τέλος έφτανε. Τα επόμενα δευτερόλεπτα, θ' άφηνε το κορμί της ελεύθερο, να γλιστρήσει και να γκρεμοτσακιστεί, στο απέραντο εκείνο χάος.

Τη φοβερή εκείνη στιγμή, που το κορμί της, ήταν έτοιμο να κάμει τη μεγάλη βουτιά, στ' αυτιά της, έφτασε ο αντίλαλος μιας αντρικής φωνής.

«... λίνα... Αγγελίνα...»

Τίναξε το κεφάλι, σαν νάθελε να ξυπνήσει, από ένα βαθύ ύπνο.

«Δεν είναι δυνατό», φώναξε δυνατά.

Δεν τελείωσε όμως την κουβέντα της και ο αντίλαλος και πάλι κτύπησε σαν καμπάνα, στα τύμπανα των αυτιών της.

«Αγγελίνα».

Ακούστηκε τώρα, πολύ καθαρή η αντρική φωνή.

«Η γιαγιά, ανησύχησε για μένα κι' έστειλε κάποιον για να με βρει», μουρμούρισε αδιάφορα. «Πρέπει να βιαστώ, να τελειώνω πριν με προλάβει».

«Αγγελίνα... Αγγελίνα μου...»

Αυτή τη φορά, η φωνή ερχότανε από πολύ κοντά και της φάνηκε γνώριμη.

«Ο Ντ...», πήγε να πει. «Όχι δεν είναι δυνατόν. Αυτός, βρίσκεται χιλιάδες μίλια μακριά απ' εδώ. Ποιος ξέρει, με ποιαν διασκεδάζει τώρα; Όχι δεν είναι αυτός».

«Αγγελίνα μου... Μη... Στάσου... Εγώ είμαι... ο Ντίνος σου... Γύρισα και πάλι κοντά σου»

Ξαφνιάστηκε η άμοιρη κοπέλα. Έκλεισε τα μάτια κι ετοιμάστηκε να πηδήξει στον γκρεμό.

«Τα ξωτικά... Τα ξωτικά είναι», φώναξε δυνατά.

«Όχι... Όχι...» άκουσε ασθμαίνοντας την αντρική φωνή, να έρχεται από πολύ κοντά της. «Εγώ είμαι. Ο Ντίνος σου. Γύρισα κοντά σου».

Τηνίδια στιγμή, που η Αγγελίνα έκανε το μεγάλο πήδημα, τα δυνατά αντρικά χέρια, την άρπαξαν στον αέρα και την έσφιξαν με ασφάλεια,

φεύγοντας την μακριά από τον κίνδυνο.

«Ξωτικό... Ξωτικό...», φώναξε δυνατά και λαχτάρησε σαν ψάρι, θέλοντας να ξεφύγει από τα χέρια του άντρα, που την κρατούσε σφιχτά.

Ο άντρας, την έχωσε στην αγκαλιά του και της χαίδευσε τα μαλλιά και της μίλησε με αγάπη.

«Έλα Αγγελίνα μου. Μην φοβάσαι. Εγώ είμαι. Ο Ντίνος σου. Όλα τελείωσαν. Γύρισα και πάλι κοντά σου».

«Άσε με... Άσε με... », φώναξε εκείνη κι ανέμιζε τα χέρια και κλωστούσε τα πόδια. «Είσαι ξωτικό. Άσε με... Άσε με να πέσω στον γκρεμό να ξεπλύνω την ντροπή μου».

«Όλα τελείωσαν αγάπη μου. Το παιδί μας, θα γεννηθεί και θα έχει κάποιο όνομα».

«Δεν είν' αλήθεια», φώναξε εκείνη με θυμωμένη φωνή. «Τόσο καιρό που ήσουν; Πώς βρέθηκες τώρα εδώ πάνω;»

«Είναι ολόκληρη ιστορία αγάπη μου. Θα σου την πω αργότερα και θα με συγχωρέσεις, που δεν μπόρεσα να σου στείλω έστω και ένα γράμμα. Τώρα, μόλις γύρισα και σε γύρεψα από το σπίτι σου, πριν ακόμη περάσω από το δικό μου σπίτι και δω τη μάνα

μου. Σε λαχτάρησα τόσο πολύ, που δεν φαντάζεσαι».

«Αλήθεια το λες Ντίνο μου;» Μίλησε εκείνη, με φωνή που μόλις άγγιξε τ' αυτιά του ,

«Νάξερεις, πόσο σε πεθύμησα Αγγελίνα μου. Νάξερεις, πόσο υπόφερα τούτους τους λιγους μήνες, που έζησα μακριά σου»

«Τότε γιατί δεν έστειλες ένα γράμμα. Ένα τηλεφώνημα;»

«Τα ερωτήματα σου είναι εύλογα αγάπη μου. Αργότερα όμως, όταν θ' ακούσεις από τα χείλη μου, όλη την περιπέτεια που έζησα, τον λίγο αυτό καιρό, από τη στιγμή που ξαναπάτησα το πόδι μου στη ξένη εκείνη χώρα, μέχρι που γύρισα στο νησί, θα με καταλάβεις και θα ευχαριστήσεις το Θεό, που είμαι ζωντανός και βρίσκομαι τώρα μαζί σου».

«Εδώ πάνω, στο ξωκλήσι, πώς με βρήκες».

Η γιαγιά αγάπη μου. Αυτή μ' έστειλε εδώ πάνω. Μόλις με αντίκρουσε να μπαίνω στο σπίτι σας, λούθηκε τα κλάματα και μου είπε να τρέξω εδώ πάνω. Την έτρωγε η έγνοια για σένα και μέσα της, είχε ένα κακό προαίσθημα, όπως μου είπε. Άργησες πολύ να γυρίσεις και τα λόγια, που της

είπες, πριν ξεκινήσεις για το ξωκλήσι, την έβαλαν σε πολλές έγνοιες. Ευτυχώς που πρόλαβε».

Δίκιο είχε η γιαγιά», είπε εκείνη και μπήκε πιο βαθιά στην αγκαλιά του αγαπημένου της. »Έπρεπε να την ακούσω και να μη την βάλω σε τέτοια δοκιμασία. Θα με συγχωρέσει άραγε, τούτη τη φορά;»

«Άστα αγάπη μου. Μην τα σκέφτεσαι πλέον αυτά. Περασμένα ξεχασμένα. Μπροστά μας ανοίγεται καινούρια ζωή. Το μέλλον. Το δικό μας το μέλλον. Το μέλλον των παιδιών μας».

Εμειναν σιωπηλοί και αγκαλιασμένοι, με τα χείλη ενωμένα, να ρουφά το νέκταρ της ηδονής, ο ένας από τον άλλον, για αρκετά λεπτά.

Μετά ο Ντίνος τη σήκωσε στα μπράτσα του κι έτσι σφιχταγκαλιασμένοι, μπήκανε στο μικρό εκκλησάκι, να ευχαριστήσουν τον Άη Νικόλα, για το μεγάλο Του θαύμα και να δοξάσουν τον Θεό.

Ανδρέας Παναγίδης